

Arrest

nr. 334 211 van 14 oktober 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
 Eindgracht 1
 3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 2 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat T. MOSKOFIDIS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), echtgenoten, dienen op 24 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 januari 2025 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

Op 18 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij I.M. (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een staatsburger van de Russische Federatie te zijn. U werd op [...] 1980 geboren in Sagopshi in Malgobek in Ingoesjetië. U leefde vanaf uw 10 jaar in Malgobek. U bent op 2 december 2018 gehuwd met M.A. (O.V. [...]). U heeft 2 zonen en een dochter. U bent een huisarts.

In de periode van oktober 2018 tot maart 2019 hebben er in Ingoesjetië een reeks protestacties plaatsgevonden in verband met een overeenkomst tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië over grond. U heeft daar een achttal tot een tiental keer aan deelgenomen. De laatste keer dat u deelnam aan een van deze antiregeringsbetogingen was op 27 of 28 maart 2019. Midden april 2019 werd u 's avonds thuis in Malgobek opgepakt en meegenomen naar het onderzoekcommissariaat naar aanleiding van uw deelname aan de antiregeringsbetogingen. Bij uw ondervraging werd u zwaar geslagen. U werd weer vrijgelaten in de avond, de dag volgend op uw aanhouding. U heeft bij thuiskomst met uw vader over deze kwestie gesproken en uw vader raadde u aan om Ingoesjetië te verlaten. Ongeveer twee tot drie dagen na uw aanhouding bent u dan vertrokken naar Levashovo bij Sint-Petersburg. Nadat u vertrokken was werd uw echtgenote ondervraagd door de autoriteiten. Twee of drie weken na uw vertrek is uw vrouw u ook gevolgd naar Sint-Petersburg. Uw vrouw keerde terug naar Ingoesjetië in augustus 2020 om te bevallen van uw twee zonen. Ze werd ook opnieuw lastig gevallen door de autoriteiten. In 2021, na zeven maanden in Ingoesjetië, reisde uw echtgenote opnieuw naar Sint-Petersburg. In 2022 keerde uw vrouw terug naar Ingoesjetië om te bevallen van uw dochter. Vanaf 2022 kreeg u oproepingen om te gaan naar het militaire commissariaat om gemobiliseerd te worden. U bent daar niet op ingegaan. Omwille van die oproepingen en omwille van de problemen naar aanleiding van de protestacties besloot u te vertrekken uit de Russische Federatie. Nadat jullie jullie paspoort zijn bekomen in Sint-Petersburg bent u vanuit Ingoesjetië naar Georgië vertrokken op 8 juli 2023. Op 8 augustus 2023 is ook uw gezin toegekomen in Georgië. Op 1 september 2023 reisden jullie door naar Turkije voor een medische behandeling voor uw zoon. Jullie verbleven twee weken in Turkije. Op 15 september 2023 reisden jullie terug naar Georgië waar u een maand verbleef. Uw vrouw ging nog voor twee weken terug naar huis, terug naar Ingoesjetië. In oktober 2023 reisde uw echtgenote terug naar Georgië en vanuit Georgië vertrokken jullie samen via Turkije en Bosnië naar Kroatië waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden en 6 weken verbleven. Nadien reisden jullie naar België waar jullie aankwamen op 18 november 2023. U en uw echtgenote dienden een verzoek om internationale bescherming in België in op 24 november 2023.

U vreest bij een terugkeer naar Ingoesjetië naar de gevangenis gestuurd te worden of naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw paspoort (origineel), het paspoort van uw echtgenote (origineel), het paspoort van uw kinderen (origineel), uw huwelijksakte (origineel), de kaarten van uw verzoek om internationale bescherming in Kroatië (origineel), convocaties voor het militaire commissariaat (origineel), een oproeping voor de onderzoeksafdeling van 22 september 2023 (origineel), oproepingen van 2019 in verband met de protestacties (origineel), een bevel tot opnemings in de lijst van gezochte personen van 20 juni 2019 (origineel), de oproepingen voor ondervraging van uw echtgenote van 2019 (origineel) en foto's van uw deelname aan manifestaties (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Ingoesjetië naar de gevangenis gestuurd te worden of naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Ten eerste is het wel bijzonder opvallend dat u niet precies weet wanneer u werd opgepakt. U weet enkel dat u in het midden van april 2019 werd meegenomen door de autoriteiten naar het onderzoekcommissariaat

(CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 9). De dag dat u werd opgepakt is nochtans het beginpunt van al uw problemen en tevens ook het belangrijkste feit van uw asielrelaas. Bovendien bent u ook twee of drie dagen na de dag dat u werd opgepakt vanuit Malgobek naar Sint-Petersburg vertrokken, waar u meer dan vier jaar heeft verbleven, zodat toch redelijkerwijze verwacht mag worden dat u dat moment wel degelijk goed in de tijd kan plaatsen (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 11-12). Zo mogelijk nog opmerkelijker is dat uw echtgenote zelfs helemaal niet weet in welke maand u werd opgepakt door de autoriteiten. Uw echtgenote weet enkel dat het in 2019 na de protesten was (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 5). Hierbij aansluitend wijzen we er ook op dat u beweerde een acht tot tien keren aan manifestaties te hebben geparticipeerd (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 9) terwijl uw vrouw helemaal niet kan weergeven hoeveel keer u deelnam aan de protestacties in Ingoesjetïë. Op de vraag of het ongeveer 5 keer, 10 keer of meer was kon ze helemaal niets antwoorden, wat toch wel zeer bevreemdend is (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 5). Voorgaande bevindingen die te maken hebben met de kern van uw asielrelaas brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas toch ernstig in het gedrang.

Ten tweede is het ook opmerkelijk dat u en uw echtgenote inconsistente verklaringen aflegden over de fysieke gevolgen van uw aanhouding en de mishandeling waarbij u hard werd geslagen. Zo verklaarde uw man dat hij een gebroken neus had overgehouden aan de slagen die hij had gekregen bij zijn ondervraging na zijn aanhouding (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 10). Uw vrouw daarentegen vermeldde enkel dat u blauwe plekken had, op uw rug, onder uw ogen en op uw handen. Ze vermeldt helemaal niets over een gebroken neus (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 6). We mogen echter toch redelijkerwijze verwachten dat wanneer u inderdaad ook een gebroken neus had, wat normaliter bovendien ook vrij zichtbaar is, uw vrouw dat wel degelijk zou herinneren. Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde is het eveneens opmerkelijk dat uw echtgenote ook helemaal niet weet hoe u bent thuisgeraakt in Malgobek nadat u weer werd vrijgelaten ongeveer een dag na uw aanhouding en ondervraging in Magas. U verklaarde in dit verband dat u naar huis werd gebracht, na uw vrijlating, door uw twee vrienden die u hebben opgewacht aan het onderzoekcommissariaat in Magas (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 10-11). Uw vrouw daarentegen weet op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet te zeggen hoe u van het onderzoekcommissariaat in Magas terug bent geraakt in Malgobek. Uw echtgenote wist helemaal niet of u bijvoorbeeld vrienden of familie zou gebeld hebben om u op te halen. Uw echtgenote beweerde niet te hebben gevraagd hoe u was thuis gekomen en verklaarde ook niet te hebben mogen vragen hoe u thuis was geraakt (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 6-7). Dat is sowieso weinig aannemelijk, zeker gezien Magas volgens uw eigen verklaringen toch wel op een anderhalf uur met de wagen van Malgobek lag (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 10-11) en het dus helemaal niet vanzelfsprekend was dat u zomaar thuis zou geraken. Het is bovendien helemaal niet geloofwaardig dat uw echtgenote die zelf thuis was bij uw terugkomst van het onderzoekcommissariaat van u niet zou hebben mogen vragen hoe u was thuis geraakt, of ook later niet die vraag, bijvoorbeeld in aanloop naar jullie onderhoud bij het CGVS, aan u zou hebben gesteld. Het lijkt er voor het CGVS wel degelijk op dat uw echtgenote met de bewering dat ze niet mocht vragen hoe u was thuis gekomen (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 6) een zeer slecht excuus hanteert in een poging om het gebrek aan kennis over wat zou gebeurd zijn op die avond na die voorgehouden aanhouding te proberen verbergen of verklaren.

Ten vierde dient ook te worden opgemerkt dat uw vrouw aangaf dat ze na uw vertrek naar Sint-Petersburg niet zomaar met rust werd gelaten en werd lastig gevallen. Uw echtgenote verklaarde dat ze een paar dagen nadat u was vertrokken werd verhoord voor een eerste maal. Daarna zouden de autoriteiten uw echtgenote om de twee dagen of om de drie dagen hebben oproepen (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 8). Het is in deze context dan toch wel zeer moeilijk in te zien dat uw echtgenote dan nog twee keer opnieuw naar Ingoesjetïë is gereisd (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 7) nadat ze ook vertrokken was naar Sint-Petersburg. Deze vaststelling is zeer bedenkelijk, ook al gaf uw echtgenote aan dat ze terugging om te bevallen (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 3 en p. 9). Immers uw echtgenote reisde zelfs nadat jullie naar Georgië waren vertrokken nog een derde keer terug naar Ingoesjetïë. Dit zou gebeurd zijn om medische redenen en om te zien of het huis veilig was (DVZ-verklaring, VROUW, vraag 42). Het gedrag van uw echtgenote lijkt dat ook niet in overeenstemming te zijn met het risico om opnieuw te worden ondervraagd over u en lastig gevallen te worden, ook al zou uw echtgenote in eerste instantie niet zelf worden vervolgd.

Ten vijfde zijn er toch wel heel duidelijke tegenstrijdigheden waar te nemen tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote in jullie verklaringen over het aantal keren dat uw echtgenote werd verhoord en wanneer ze werd verhoord. U verklaarde dat uw vrouw twee of drie keer werd verhoord. Een eerste maal nadat u vertrokken was naar Sint-Petersburg, ongeveer een week na dat vertrek, een tweede keer nadat uw echtgenote een eerste keer was teruggereisd om te bevallen (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 13). Uw echtgenote daarentegen zegt zelf dat ze drie keer werd verhoord in Malgobek, nadat u was vertrokken naar Sint-Petersburg, en dan ook nog een keer in Magas. Dit gebeurde allemaal in de eerste paar weken na uw vertrek. Dan zijn de autoriteiten nog eens binnengevallen bij haar toen ze de eerste keer terug was gekomen naar Malgobek vanuit Sint-Petersburg, om te bevallen (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 8 en p. 9). Dat zijn

toch wel zeer sterk verschillende versies, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten zesde gaf u aan dat uw vader een heel honorabel persoon is (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 5). Hij zou hebben onderhandeld over uw zaak met de advocaten en met de recherche (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 14). Uw vader zou ervoor gezorgd hebben dat via zijn onderhandeling met de autoriteiten u op een bepaald moment niet meer gezocht werd, eind 2020 (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 14-16). Het is in deze context dan toch wel bijzonder vreemd dat uw echtgenote dan zelf zegt dat ze niet weet op wie u beroep heeft gedaan om uw zaak te regelen (CGVS, VROUW, 20.01.2025, p. 11). Ook deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Ten zevende dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u eind 2020 niet langer werd gezocht (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 16). In uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van 20 januari 2025, die uw advocaat ons toestuurde per mail op 6 en 7 februari 2025, verduidelijkte u dat uw dossier naar aanleiding van uw aanwezigheid bij de protestacties niet werd stopgezet maar werd opgeschort. Hoe dan ook, u werd op het persoonlijk onderhoud gevraagd waarom u dan niet terugkeerde naar Ingoesjetië als u niet langer werd gezocht en u verklaarde dat uw vader had aangeraden om niet terug te keren naar Ingoesjetië. U kon echter totaal niet begrijpelijk maken wat de reden daartoe was. U beweerde letterlijk het volgende: '(...) Want moest ik terugkeren, ze zouden mij dan wel kunnen oppakken. Het is één zaak iemand te zoeken in Ingoesjetië en dan een andere zaak iemand zoeken in heel Rusland. Ik stond niet geseind in heel Rusland (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 16).' Deze verklaring ontbeert echter niet alleen iedere logica, bovendien staat dit ook in contrast met uw bewering dat u niet langer werd gezocht omdat uw dossier naar aanleiding van uw aanwezigheid bij de protestacties werd opgeschort. Dat ze u dan wel nog zouden zoeken in Ingoesjetië maar niet in de rest van Rusland is sowieso al weinig overtuigend. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten achtste dient erop te worden gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees voor vervolging. Immers kan niet worden ingezien dat u opnieuw naar Ingoesjetië vertrok voor u de Russische Federatie verliet, terwijl u net beweerde te worden vervolgd in Ingoesjetië. U werd hiermee geconfronteerd maar kon hier geen steekhoudende uitleg voor geven. We mogen immers redelijkerwijze verwachten dat indien u werkelijk vreest voor vervolging in Ingoesjetië u niet via Ingoesjetië zal reizen, ook niet wanneer Ingoesjetië nu eenmaal dicht bij Georgië ligt, zoals u aangaf (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 7). Bovendien kan u ook vanuit andere gebieden of via andere vervoersmiddelen Georgië bereiken, als Georgië al de enige optie zou zijn.

Ten negende verklaarde u vanaf 2022 te worden opgeroepen om naar het leger te gaan. U ging niet in op die oproepingen en u vrees bij een terugkeer naar de Russische Federatie naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden (CGVS, MAN, 20.01.2025, p. 3, en p. 12-13). In dit geval dient u erop te worden gewezen dat op 20 september 2022 president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie afkondigde in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees

voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hoogerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf)

) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, het paspoort van uw kinderen en uw huwelijksakte zijn enkel een bewijs van uw identiteit die niet ter discussie staat. De kaarten van uw verzoek om internationale bescherming in Kroatië tonen enkel aan dat u een verzoek heeft ingediend in Kroatië. De convocaties voor het militaire commissariaat en de oproeping voor de onderzoeksafdeling van 22 september 2023 die u verkreeg omdat u niet bent ingegaan op die oproepingen (CGVS, MERZHOEV, 20.01.2025, p. 3), tonen hoogstens aan dat u werd opgeroepen voor het militaire commissariaat. Daarmee wordt helemaal nog niet aangetoond dat u ook strafrechtelijk vervolgd zou worden in de Russische Federatie omdat u niet bent ingegaan op deze oproeping, zoals hoger duidelijk werd aangegeven. Met betrekking tot de oproepingen van 2019 in verband met de protestacties, het bevel tot opnemingslijst van gezochte personen van 20 juni 2019, en de oproepingen voor ondervraging van uw echtgenote van 2019 dient te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontfen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt dat er in de Noordelijke Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en is het volgens de informatie waarover het CGVS beschikt wel degelijk mogelijk om officiële documenten tegen betaling bij de overheden te verkrijgen (zie documenten in het administratief dossier). Wat betreft de foto's van uw beweerde deelname aan manifestaties, dient te worden opgemerkt dat

de bewijswaarde van dergelijke stukken beperkt is, gezien ze door manipulatie kunnen worden vervaardigd. De foto's van uw beweerdde deelname aan manifestaties tonen – voor zover authentiek – hoogstens aan dat u aanwezig was op de locatie van een (of meerdere) dergelijke acties. Deze foto's vermogen echter niets te zeggen over de omstandigheden en de context van deze acties, over het doel van uw vermeende aanwezigheid, laat staan de beweerdde gevolgen van uw vermeende deelname aan bepaalde protestacties. Op drie van de vier foto's bent u helemaal niet zelf te zien zodat uw aanwezigheid op die manifestaties, op basis van die drie foto's, sowieso niet kan worden geconstateerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekende partij M.A. (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een staatsburger van de Russische Federatie te zijn. U werd op [...] 1991 geboren in Malgobek. U bent op 2 december 2018 gehuwd met I.M. (O.V. [...]). U heeft 2 zonen en een dochter.

U baseert zich voor het verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als uw echtgenoot I.M., die het volgende verklaarde:

[...]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot I.M. (O.V. [...]). In het kader van het door uw echtgenoot ingediende verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Gezien u zich voor uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als uw echtgenoot meent het CGVS dat uw verzoek om dezelfde redenen geweigerd dient te worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 335 038, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 335 004. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In de verzoekschriften van verzoekers worden dezelfde middelen

aangehaald. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

3.2. Wat betreft de in de bestreden beslissingen vastgestelde ongeloofwaardigheid van de vrees van verzoeker wegens zijn deelname aan protestacties in Ingoesjetië voeren verzoekers het volgende verweer:

Inzake zijn aanhouding ten gevolge van zijn deelname aan protestacties herinnert verzoeker zich de exacte datum niet. Hij verwijst naar zijn verklaringen bij het CGVS waar hij stelde dat hij midden april in de problemen kwam met de autoriteiten door zijn deelname aan de protesten, dat hij de exacte datum niet herinnert, dat het ongeveer tweeënhalf week na zijn laatste deelname aan de protestactie was en dat zijn laatste deelname aan de protestactie op 27 maart of 28 maart was. Verzoeker wijst er ook op dat hij fysiek mishandeld werd tijdens deze aanhouding en benadrukt dat blijkens academische literatuur het geheugen en het verhaal van een persoon in de tijd kan veranderen ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen kunnen sterker worden, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Uit psychologisch onderzoek blijkt ook dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal maar dat deze inconsistentie niet per se een teken van ongeloofwaardigheid is. In dit verband verwijst hij naar H.E. Cameron *"Refugee Status Determinations and the Limits of Memory"*; P. A. Granhag, P. J. van Koppen en A. Vredevelt *"The inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars"*; R. Bull (ed.) *"Investigative Interviewing"* en J. Herlihy en S. Turner *"Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit? Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture"*.

Daarnaast is het volgens verzoekers niet zo vreemd dat verzoekster niet weet hoeveel keer haar man (verzoeker) aan de protestacties heeft deelgenomen. Verzoekster was er immers niet bij. Verzoeker nam samen met zijn vrienden deel aan de protesten maar verzoekster heeft geen contact met de vrienden van haar man want dat is in hun cultuur niet toegelaten. Verzoekster was dus niet op de hoogte van veel zaken die haar man deed.

Inzake hun onderling inconsistente verklaringen over de fysieke gevolgen van de aanhouding en de mishandeling van verzoeker, stelt verzoeker dat hij niet alles aan zijn vrouw heeft verteld. Hij vertelde haar niet hoe hij in elkaar werd geslagen. Verder verwijzen ze naar de verklaringen van verzoekster bij het CGVS waar zij verklaarde dat haar man blauwe plekken had onder zijn ogen en heel felle blauwe plekken op zijn handen. Ze zag niet direct dat hij een gebroken neus had.

Inzake verzoeksters onwetendheid hoe haar man is thuisgeraakt nadat hij werd vrijgelaten, werpen verzoekers op dat het in hun cultuur en mentaliteit normaal is dat de vrouw niet veel vraagt en zich niet bemoeit.

Inzake verzoeksters inconsistent gedrag door nog twee keer naar Ingoesjetië terug te reizen ondanks het risico om opnieuw te worden ondervraagd over haar man en lastig gevallen te worden door de autoriteiten, werpt ze op dat ze zelf geen problemen had met de autoriteiten. Ze werd enkel ondervraagd en lastiggevallen omwille van verzoeker.

Inzake hun onderling inconsistente verklaringen over het aantal keer dat verzoekster werd verhoord en wanneer ze werd verhoord, verwijzen verzoekers opnieuw naar de academische literatuur over de werking van het geheugen.

Inzake verzoeksters onwetendheid over de persoon op wie haar man beroep heeft gedaan om zijn zaak te regelen, verwijst verzoekster naar haar verklaringen op het CGVS waar ze verklaarde dat haar man haar vertelde dat hij aan het onderhandelen was, dat er onderhandeld werd en dat hij het heeft kunnen regelen. Ze wist niet concreet met wie hij aan het onderhandelen was. Ze verklaarde wel dat haar man beroep heeft gedaan op zijn broers en vader om hem te helpen.

3.3. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een mobilisatieoproep en om bij terugkeer te zullen worden gemobiliseerd voor de oorlog in Oekraïne, wordt in het verzoekschrift verwezen naar verschillende passages uit het *"Algemeen ambtsbericht Russische*

Federatie” van de Nederlandse Buitenlandse Zaken van maart 2023. Verzoeker stelt dat zijn dossier niet werd gestopt maar werd opgeschort met de voorwaarde dat hij zou deelnemen aan zijn militaire dienst.

3.4. Tot slot stellen verzoekers dat zij gevaar lopen bij terugkeer naar de Russische Federatie wegens hun verblijf en hun verzoek om internationale bescherming in België en verwijzen in dit verband naar een passage over terugkeer uit het *“Algemeen ambtsbericht Russische Federatie”* van de Nederlandse Buitenlandse Zaken van maart 2023.

3.5. Verzoekers vragen in hoofddorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.6. Verzoekers voegen geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschriften.

4. Nota met opmerkingen en aanvullende nota's

4.1. Op 7 april 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, een nota met opmerkingen over waarin zij het gelijk van haar beslissingen herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

De volgende geactualiseerde landeninformatie wordt toegevoegd aan de nota met opmerkingen:

- *COI Focus Russische Federatie – terugkeer*, 16 april 2024
- *COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer*, 6 juni 2024.

4.2. Op 16 juli 2025 maken verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin ze verwijzen naar de medische problematiek van hun minderjarige zoon A.M. Hun zoon heeft een ernstige ontwikkelingsproblematiek. Hij is als premature geboren en heeft, toen hij 5 à 6 maanden oud was, epilepsie ontwikkeld waardoor hij aan spastische paraparese graad 4 lijdt. Hij heeft hierdoor nood aan intensieve kinesithérapie op lange termijn.

De volgende medische stukken worden toegevoegd aan de aanvullende nota:

- Medisch verslag van Kindergeneeskunde AZ Turnhout van 20 juni 2025;
- Kinesitherapeutisch evolutieverslag van 20 juni 2025.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling van de zaak

6.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

6.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.2.1. Uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker vreest om vervolgd te worden door de Russische autoriteiten omwille van zijn deelname aan verschillende protestacties en dat hij bij terugkeer naar Ingoesjetïë naar de gevangenis of naar de oorlog in Oekraïne zal worden gestuurd. Voor een verdere samenvatting van het

vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissingen, dat door verzoekers niet wordt betwist.

6.2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen met recht heeft besloten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. De bestreden beslissingen zijn gebaseerd op volgende pertinente vaststellingen:

(A) Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan protestacties in Ingoesjetië, wordt de geloofwaardigheid ervan ondermijnd door volgende vaststellingen:

(i) Verzoekers leggen inconsistente verklaringen af over de aanhouding van verzoeker en zijn deelname aan de protestacties: (a) Verzoeker weet zelf niet precies wanneer hij werd opgepakt door de autoriteiten, hij weet enkel dat hij midden april 2019 werd meegenomen; Aangezien deze aanhouding het beginpunt was van al zijn problemen en het belangrijkste feit is van zijn vluchtrelaas en aangezien verzoeker twee of drie dagen later naar Sint-Petersburg is vertrokken waar hij meer dan vier jaar heeft verbleven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij het moment van zijn aanhouding wel degelijk goed in de tijd kan plaatsen; (b) Verzoekster weet helemaal niet in welke maand haar man (verzoeker) werd opgepakt, ze weet enkel dat het in 2019 na de protesten was; (c) Verzoeker beweert acht tot tien keer aan protestacties te hebben deelgenomen terwijl verzoekster geen enkel idee heeft hoeveel keer haar man heeft deelgenomen aan de protestacties in Ingoesjetië;

(ii) Verzoekers leggen inconsistente verklaringen af over de fysieke gevolgen van de aanhouding en de mishandeling waarbij verzoeker hard werd geslagen; Verzoeker verklaart dat hij er een gebroken neus aan had overgehouden terwijl verzoekster helemaal niets vermeldt over een gebroken neus;

(iii) Verzoekster weet helemaal niet hoe verzoeker is thuisgeraakt in Malgobek nadat hij werd vrijgelaten ongeveer een dag na zijn aanhouding en ondervraging in Magas;

(iv) Het gedrag van verzoekster door nog twee keer terug te reizen naar Ingoesjetië is niet in overeenstemming met het risico om opnieuw ondervraagd te worden over verzoeker en lastig gevallen te worden door de autoriteiten, ook al zou verzoekster in eerste instantie niet zelf worden vervolgd;

(v) Verzoekers leggen inconsistente verklaringen af over het aantal keer en wanneer dat verzoekster werd verhoord door de autoriteiten nadat verzoeker naar Sint-Petersburg was vertrokken; Verzoeker verklaart dat zijn vrouw twee of drie keer werd verhoord, een eerste keer ongeveer een week nadat hij vertrokken was naar Sint-Petersburg en een tweede keer nadat zijn vrouw een eerste keer was teruggereisd naar Ingoesjetië; Verzoekster verklaart dat ze drie keer werd verhoord in Malgobek en nog een keer in Magas in de eerste paar weken na het vertrek van haar man naar Sint-Petersburg en dat de autoriteiten ook nog eens zijn binnengevallen toen ze de eerste keer was teruggereisd naar Ingoesjetië;

(vi) Verzoekster weet niet op wie haar man beroep heeft gedaan om zijn zaak te regelen;

(vii) Verzoekers bewering dat ze hem nog wel zouden zoeken in Ingoesjetië maar niet in de rest van Rusland is weinig overtuigend;

(viii) Verzoekers gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door hem aangehaalde feiten en vrees voor vervolging; Verzoeker beweert te worden vervolgd in Ingoesjetië maar ging alvorens zijn land te verlaten nog eerst terug naar Ingoesjetië en kon hier geen steekhoudende uitleg voor geven.

(B) Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een mobilisatieoproep en zijn vrees om bij terugkeer te zullen worden gemobiliseerd voor de oorlog in Oekraïne, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat men geen gevolg heeft gegeven aan een mobilisatieoproep niet volstaat om tot een nood aan internationale bescherming te concluderen; Verzoeker dient dit voor zijn concrete geval aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen, waartoe hij echter in gebreke blijft;

(C) De door verzoekers neergelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

6.2.3. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan protestacties in Ingoesjetië, wordt in de bestreden beslissingen op basis van verschillende vaststellingen terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid ervan. De Raad stelt vast dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen om deze pertinente vaststellingen te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, het minimaliseren en vergoelijken van hun inconsistente verklaringen en van verzoeksters onwetendheid en omissies in haar verklaringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen.

Waar verzoekers hun inconsistente verklaringen trachten te verschonen door erop te wijzen dat blijkens academische literatuur het geheugen en het verhaal van een persoon in de tijd kan veranderen ten gevolge

van verscheidene geheugeneffecten, wijst de Raad erop dat dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen geenszins het feit verschoont dat verzoekers meerdere inconsistente verklaringen hebben afgelegd over elementen die essentieel zijn in hun vluchtrelaas en de kern uitmaken van hun vrees zoals het concrete moment dat verzoeker werd aangehouden wat het beginpunt van hun problemen vormde en het aantal keer en wanneer dat verzoekster door de autoriteiten werd verhoord nadat verzoeker naar Sint-Petersburg was vertrokken. Van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat zijn om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde inconsistente verklaringen hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoekers waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat zijn hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers geheugenproblemen kennen en dat deze hen zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekers waren tijdens hun persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS immers in staat om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij brengen evenmin een medisch attest noch enig ander begin van bewijs bij dat aantoonde dat zij daadwerkelijk moeilijkheden zouden kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren.

Waar verzoekers de onwetendheid van verzoekster en de omissies in haar verklaringen trachten te verschonen door te wijzen op hun cultuur en mentaliteit waarbij de man niet alles aan zijn vrouw vertelt en waarbij de vrouw niet veel vraagt en zich niet bemoeit, acht de Raad dit verweer niet afdoende en kan dit niet rechtvaardigen dat verzoekster onwetend is over bepaalde kernelementen van het vluchtrelaas, zoals het (bij benadering) weten hoeveel keer haar man heeft deelgenomen aan de protestacties, wat de fysieke gevolgen waren van zijn aanhouding en mishandeling, hoe haar man is thuis geraakt nadat hij werd vrijgelaten na zijn aanhouding en op wie hij beroep heeft gedaan om zijn zaak te regelen. Gezien verzoekers hun land en regio van herkomst hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beiden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven en vrees, mocht redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven, zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas.

Aangezien geen van de motieven inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan protestacties in Ingoesjetië wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

6.2.4. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een mobilisatieoproep en zijn vrees om bij terugkeer te zullen worden gemobiliseerd voor de oorlog in Oekraïne wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende gesteld:

“In dit geval dient u erop te worden gewezen dat op 20 september 2022 president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie afkondigde in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het

ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger. Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.”

In het verzoekschrift volharden verzoekers in hun vrees dat verzoeker vervolgd wordt omwille van zijn beweerde deelname aan verschillende protestacties en door de Russische autoriteiten wordt gevisieerd en verplicht zal worden om deel te nemen aan de oorlog in Oekraïne. Verzoekers stellen dat het dossier van verzoeker niet werd gestopt maar werd opgeschort met de voorwaarde dat hij zou deelnemen aan zijn militaire dienst. Verzoekers wijzen in dit verband naar verschillende passages uit het “Algemeen ambtsbericht Russische Federatie” van de Nederlandse Buitenlandse Zaken van maart 2023.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de nota met opmerkingen het volgende stelt: “Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift veelal tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, waarbij zij trachten de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal niet juist of actueel zouden zijn. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hun betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.”

6.2.5. Verder stellen verzoekers in het verzoekschrift dat zij gevaar lopen bij terugkeer naar de Russische Federatie wegens hun verblijf en hun verzoek om internationale bescherming in België en verwijzen in dit verband naar een passage over terugkeer uit het “Algemeen ambtsbericht Russische Federatie” van de

Nederlandse Buitenlandse Zaken van maart 2023, waarin onder andere staat geschreven dat er weinig informatie beschikbaar is over problemen die migranten kunnen ondervinden bij hun terugkeer naar de Russische Federatie, dat de politieke retoriek tegen Russen die het land zijn ontvlucht na de inval in Oekraïne en vooral na de mobilisatie is verscherpt en dat het onduidelijk is of het indienen van een asielverzoek in Nederland bekend is bij de Russische autoriteiten en of dit gevolgen heeft voor de betrokkenen.

In de nota met opmerkingen van 7 april 2025 werpt de commissaris-generaal vooreerst terecht op dat verzoekers deze vrees niet hebben vermeld tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verder wordt in de nota verwezen naar de *“COI Focus Russische Federatie – terugkeer”* van 16 april 2024 en de *“COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer”* van 6 juni 2024, die tevens als bijlagen werden toegevoegd, en wordt op goede gronden geconcludeerd dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar de Russische Federatie het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De Raad treedt de commissaris-generaal waar deze in de nota met opmerkingen het volgende stelt:

“De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar hun verzoek om internationale bescherming en hun verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in hun hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoekers brachten echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen. Verweerder onderstreept dat het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig werd bevonden, waaronder ook verzoekers hun verklaringen over de deelname aan verschillende manifestaties. Verweerder merkt op dat eerste verzoeker hiervoor ook in het kader van het beroep nalaat hiervoor bewijs neer te leggen en dus niet aantoont dat hij bij de Russische autoriteiten bekend staat als politiek activist. Bovendien kon tweede verzoekster in het verleden reeds meerdere keren zonder problemen terugkeren naar de Russische Federatie (NPO eerste verzoeker, p. 14-15; NPO tweede verzoekster, p. 9). Verweerder stelt dat uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus Tsjetsjenië - Terugkeer van 6 juni 2024 (bijlage 2), blijkt dat er aan de grens een verhoogde aandacht is voor personen die afkomstig zijn uit gebieden in de Noordelijke-Kaukasus, waaronder Ingoesjetië, en uit Europa terugkeren. Tegelijk stipt verweerder aan dat nergens uit de COI Focus is af te leiden dat personen afkomstig uit Ingoesjetië, die terugkeren louter omwille van het feit in Europa te hebben verbleven of een asielaanvraag te hebben ingediend het risico lopen om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep.”

6.2.6. Tenslotte treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij wat betreft de motivering inzake de door verzoekers bijgebrachte documenten, dewelke door verzoekers geheel ongemoeid wordt gelaten:

“De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, het paspoort van uw kinderen en uw huwelijksakte zijn enkel een bewijs van uw identiteit die niet ter discussie staat. De kaarten van uw verzoek om internationale bescherming in Kroatië tonen enkel aan dat u een verzoek heeft ingediend in Kroatië. De convocaties voor het militaire commissariaat en de oproeping voor de onderzoeksafdeling van 22 september 2023 die u verkreeg omdat u niet bent ingegaan op die oproepingen (CGVS, MERZHOEV, 20.01.2025, p. 3), tonen hoogstens aan dat u werd opgeroepen voor het militaire commissariaat. Daarmee wordt helemaal nog niet aangetoond dat u ook strafrechtelijk vervolgd zou worden in de Russische Federatie omdat u niet bent ingegaan op deze oproeping, zoals hoger duidelijk werd aangegeven. Met betrekking tot de oproepingen van 2019 in verband met de protestacties, het bevel tot opneming in de lijst van gezochte personen van 20 juni 2019, en de oproepingen voor ondervraging van uw echtgenote van 2019 dient te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontleen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt dat er in de Noordelijke Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en is het volgens de informatie waarover het CGVS beschikt wel degelijk mogelijk om officiële documenten tegen betaling bij de overheden te verkrijgen (zie documenten in het administratief dossier). Wat betreft de foto's van uw beweerde deelname aan manifestaties, dient te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dergelijke stukken beperkt is, gezien ze door manipulatie kunnen worden vervaardigd. De foto's van uw beweerde deelname aan manifestaties tonen – voor zover authentiek – hoogstens aan dat u aanwezig was op de locatie van een (of meerdere) dergelijke acties. Deze foto's vermogen echter niets te zeggen over de omstandigheden en de context van deze acties, over het doel van uw vermeende aanwezigheid, laat staan de beweerde gevolgen van uw vermeende deelname aan bepaalde protestacties. Op drie van de vier foto's bent u helemaal niet zelf te zien zodat uw aanwezigheid op die manifestaties, op basis van die drie foto's, sowieso niet kan worden geconstateerd.”

6.2.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel van voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

6.2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in de Russische Federatie.

6.3.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voorafgaand aan hun vertrek in de Russische Federatie zouden hebben gekend.

6.3.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissingen wordt inzake de veiligheidssituatie in Ingoesjetie op goede gronden het volgende overwogen:

“Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetie van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetie en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie

een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.”

Verzoekers brengen geen informatie bij die de informatie, vervat in de COI Focus - Russische Federatie - Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024 waarop voormelde overwegingen van de bestreden beslissingen gebaseerd zijn, tegensprekt. Deze analyse blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

6.3.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6.4. Wat betreft de medische problemen van de minderjarige zoon van verzoekers, zoals aangetoond met de medische stukken voorzien in de aanvullende nota van verzoekers, merkt de Raad op dat deze in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteren, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de aangehaalde medische problemen in hoofde van hun zoon vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat een mogelijk gebrek aan adequate medische behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en

niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekers zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

6.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6.6. Waar verzoekers ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

X 038 en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS